

Pchełka rzepakowa (*Psylliodes chrysocephala* L.)

Larwa (stadium szkodliwe) – długości 6–7 mm, brudnobiała, z ciemnobrunatną głową. Jej ciało pokrywa szczotkowane owłosienie z ciemnymi plamkami. Ma trzy pary odnóży tułowiowych i charakterystyczne, skierowane ku górze dwa kolce na końcu odwłoka.

Osobnik dorosły – chrząszcz wielkości 3–4 mm, podłużnie owalny. To największy gatunek pchełki występujący na rzepaku. Czarnoniebieski lub czarnozielony z metalicznym połyskiem chrząszcz ma głowę, czułki i odnóże częściowo brunatnoczerwone.

Miesiąc	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII
Występowanie na rzepaku												
Zwalczanie chemiczne												

Szkodliwość

Chrząszcze żerują na blaszce liściowej, wygryzając niewielkie otwory. W przypadku dużej liczebności szkodników może dojść do znacznego ograniczenia powierzchni asymilacyjnej liści i liścieni. Zasadnicze zagrożenie powodują larwy, które wygryzają i drążą korytarze w głównych nerwach liści, ogonkach liściowych i pędach. Zaatakowane rośliny są podatniejsze na przemarzanie, a same uszkodzenia stanowią bramę wejściową dla sprawców chorób.